

Hunt ja inimene.

Rebane kõneles kord hundile inimese fööst ja rammust, ükski loom ei võida tema vasta seisata, ja peab käval mees olema, kes temaga tahab korda saada. Selle peale vastas hunt: „Kui ma peaksin ühte nägema, ma tahaksin kord katset teha ja inimese peale hakkata.” „Ma woin sind seks aidata” ütles rebane, „tule aga hommiku wara minu juure, ma tahab sulle ühe inimese näidata.” Hunt tegi seda, ja rebane läks temaga sinna tee peale, kust küt iga pääwa käis. Esmal tuli üks wana hal-pää. „On see inimene?” küsis hunt. „Ei”, vastas rebane, „see on seda olmid”. Siis tuli üks veike pois. „On see inimene?” „Ei, see ei saab alles inimene”, vastas rebane. Viimaks tuli küt, kahe rauaga püs ölal ja suur pik nuga tuppeks külse peal. Rebane ütles hundile: „Waata nüüd, sealst tulub üks inimene. Kui sa mees oled, mine nüüd

selle vasta ja näita, mis sa woid, aga mina arg loom lähen ja poen pöesa taha ja waatan sealst sini suurt julgust.” Hunt läks nüüd üksteise inimese vasta; aga küt, kui teda nägi ütles: „Kahju, et mul kuulsid püssi sees ei ole,” tömbas kohre püssi winna ja laji hundile vasta silmi. Hunt rapputas kangelste pääd, emmeti wöttis ta julgust ja läks edasi, küt andis t'ale teise paugu. Hunt kannatas kangelat walu ja kargas kuti peale, kes oma juure sahi muaga parema ja pahema poolle nägu paar korda hundile leikas, nönda et ta raskeste haawatud ja verine tagasi metja jooksis. Kui n'ad pea koku saiwad, küsis rebane: „Mo wend hunt, kuidas oled sa inimesega korda saanud?” mis se pea ja silmadel wiga on? mis ilusaid punasid ringistusi oled sa wist inimese käest saanud? — „Oy wend”, vastas hunt, ära räägi nönda, nii suguse kange looma ma poleks inimese mite arvand olewa. Esmal wöttis ta keppi öla pealt ja puhus